

Ai Khuynh Tẫn Nhất Thế Phương Hoa

Contents

Ai Khuynh Tẫn Nhất Thế Phương Hoa	1
1. Chương 1: Nam Nhân Bể Nguyệt Tu Hoa	1
2. Chương 2: Hồng Nhan Đầm Lệ	3
3. Chương 3: Kết	5

Ai Khuynh Tẫn Nhất Thế Phương Hoa

Giới thiệu

Biên tập: CandyNữ tử trong gương nghiêng chặt rằng, ánh mắt mờ sương, bàn tay giấu trong áo gấm bấm chặt vào da thịt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-khuynh-tan-nhat-the-phuong-hoa>

1. Chương 1: Nam Nhân Bể Nguyệt Tu Hoa

Nữ tử trong gương nghiêng chặt rằng, ánh mắt mờ sương, bàn tay giấu trong áo gấm bấm chặt vào da thịt.

Phía sau là một người áo xanh mặt thon nhỏ, thanh tú tuyệt mỹ, dường như không thấy ánh mắt ngập nước phần hân đang buông xuống của nữ tử, chiếc lược ngọc trên tay vẫn chải đều đặn. Bàn tay trắng nõn mềm mại, khớp xương thanh mảnh, không nhanh không chậm giúp nữ tử búi tóc đen.

Hơi cúi người xuống, chiếc cầm mịn màng của y gác trên bờ vai gầy của nữ tử, “Phu nhân, thế này được chưa?”

Mắt y ẩn tình, nhìn nữ tử cười ấm áp.

“Bắn!”

Đánh lên bàn tay của nam tử đang ôm mình, tơ máu vằn lên mắt nữ tử, bắn! Bắn!

Nàng gào thét, loạng choạng lao ra khỏi phòng, nhưng chưa kịp chạy xa đã có mấy tên thị vệ đeo đao bắt trở về.

Nam tử chau mày thon, mắt ánh lên vẻ thương xót, thấy y từ từ tiến lại gần, nữ tử mặc áo gấm hoa liên tục muốn trốn, lại bị thị vệ hai bên giữ chặt cổ tay.

Không màng đến sự ghét bỏ sâu sắc của nữ tử, y ôm chặt lấy cơ thể đang giãy dụa, phất tay cho thị vệ lui.

Rất bắn! Rất bắn! Nữ tử khóc đến xé ruột xé gan.

Những nắm tay trút xuống như mưa, sự bi thương trong mắt nam tử càng sâu thêm, “Phu nhân, đừng náo loạn.”

Mấy tháng trước, bọn họ vốn là một cặp vợ chồng ân ái, tình chàng ý thiếp khiến người khác ghen tị.

Mấy tháng trước, người đó vốn là một đế vương tu chí, vì nước vì dân suy nghĩ cho thiên hạ.

Nay, cảnh còn người mất.

“Hôm nay ta vào cung.” Nam tử để lại một câu nói, ánh mắt thê lương quay người rời đi.

Mỹ nhân ngồi đơn độc trên đầu giường, ánh mắt ngây dại suy sụp gào khóc.

“Phu nhân.” Thị nữ dè dặt, thấy chung quanh không có người mới móc từ trong tay áo ra một vật.

Nữ tử ghì cầm nắm lấy, nhận tín vật, mở cuộn giấy ra, đọc xong hồi lâu vẫn không nói một tiếng.

Đường nét cứng cáp hùng hồn, là chữ viết của một nam tử, chỉ có một chữ, cực kỳ vô tình.

Giết.

Cuối cùng đã hạ lệnh giết rồi.

Mà thôi, mà thôi, nữ tử rủ mắt, làm gì còn con đường nào khác?

Người hẳn muốn giết là chồng của nàng, là người nổi danh khắp thiên hạ đó! Ha ha...

Thị nữ không biết đã ra ngoài từ bao giờ, nữ tử đầu giường cười nhạt, thứ gì đó ảm áp trào ra khỏi mắt nàng, lăn xuống khóe miệng, mùi vị tanh mặn. Rỏ xuống từng giọt, nhuộm đỏ váy lụa thượng đẳng.

Dân gian đồn đại, công tử Đồng gia có vẻ ngoài như thần tiên, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, mắt mày hút hồn, môi hồng răng trắng làm xao xuyến lòng người. Đồng Hiền mê hoặc Ai Đế, ba hôn bảy vía của nhà vua đều theo y.

Đương kim thánh thượng mặc kệ quần thần ngăn cản, đưa công tử Đồng gia vào cung. Ngày ngày ân sủng, đêm đêm ngôn hoan, không màng triều chính, ban thưởng quyền cao chức trọng cho vị công tử kia.

Một người làm quan cả họ được nhờ, cha thăng làm Quang Lộc đại phu, em gái phong Chiêu Nghi, vợ cùng vào cung.

Dân chúng cười nhạo, cắt tay áo chỉ vì giấc ngủ ngon của y.

Mối tình cắt tay áo dành để gọi một người, là chồng của nàng, là nam sủng duy nhất khiến Hán Ai Đế bỏ mặc hậu cung mỹ nhân – Đồng Hiền.

Trên chiếc cầu nhỏ vắt ngang qua sông, nữ tử tóc đen buộc cao mặc nam trang, nàng ngược nhìn chàng trai trước mắt, làm bộ trêu chọc: Cô nương, có muốn gả cho tiểu sinh làm vợ không?

Ha ha ha, nói xong nàng cười lớn không dứt, nam tử quả thực không biết làm sao.

Nàng đúng là, y lắc đầu cười.

Hì hì, nữ tử lè lưỡi đùa giỡn.

Mấy ngày sau, y cưới nàng. Thân thích láng giềng đều bảo là Kim Đồng Ngọc Nữ, giống như tiên nhân.

Một năm sau, y cau mày thanh, nàng vẫn không biết, vẫn cười rạng rỡ ứng hồng như trước.

Nét cười của nàng ngập tràn sự vô tư, việc đời khó lường, y chỉ hận mình đã chậm một bước.

Mưa rào đổ xuống, y chưa về.

Trời mưa năm ngày, y năm ngày không về.

Thế này đâu chỉ chậm một bước!

Người khác nói tướng công của nàng bị đế vương triệu vào cung, nàng không tin.

Trăng đêm đợi mưa chỉ chờ một lời giải thích của chàng, chỉ một câu, nàng sẽ cam tâm tình nguyện giả câm giả điếc cả đời.

Thế nhưng, mưa trút ào ạt, đứng trước phủ đợi đã lâu không thấy bóng người.

Nàng ngất đi một đêm mới tỉnh lại, vẫn không thấy bóng dáng của y.

Mọi người khuyên giải, không vì lớn cũng phải vì bé!

Nói như thế, nhưng nàng biết thai nhi trong bụng khó mà giữ được.

Nàng không mở miệng, hết như rối gỗ, có điều đã chịu ăn uống. Biết nàng hiểu chuyện rồi, mọi người trong phủ cũng yên lòng.

Năm ngày ân sủng, năm ngày sau trở về.

Sắc mặt y hồng hào, nhìn là biết ở trong cung có người hầu hạ chu đáo.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia về rồi!”

Tỳ nữ vội vàng, vừa thấy nam tử vào cửa đã thông báo.

Gương mặt cứng nhắc của nàng rốt cuộc hiện ra ý cười.

Phu nhân! Y vào phòng, cũng như trước đây gọi nàng, nhưng trong mắt nàng, vẻ mặt dịu dàng của dĩ vãng đã thay đổi.

Vừa ra khỏi cung, đã có người báo cho y phu nhân ốm liệt giường suốt nửa mất mạng, an dưỡng mãi thai nhi trong bụng mới vắt vả giữ lại được.

Y chưa thay quần áo đã đi thẳng đến hậu viện, một lòng chỉ nghĩ đến thê tử kết tóc của mình.

Sắc mặt nàng tái nhợt, ngồi trên giường lạnh lùng nhìn y.

Đáy lòng y lạnh buốt.

Chậm rãi, nàng cười khẩy, giữa đầu uống chén thuốc đặc sệt. Máu tươi thoáng chốc đã loang đầy giường.

2. Chương 2: Hồng Nhan Đắm Lệ

Mấy ngày trước, nàng đã sai người hầu đến cửa cung chờ thiếu gia, thiếu gia vừa ra thì thông báo theo lời nàng dặn.

Đúng, nàng lừa y, thai nhi có thể giữ được hay không vẫn chưa biết, nhưng bát thuốc sảy thai này đã tạo thành kết cục chắc chắn, hiện nay ngay cả nàng cũng chẳng biết sống chết.

Mặc người nọ ôm nàng khóc lóc, cầu xin nàng tha thứ, nàng vẫn mê mết không tỉnh.

Từ bỏ thế gian nàng cũng thỏa mãn, nàng giữ lại tính mạng này không phải vì sự giải thích của y, chỉ vì muốn tự nói với y, nàng không thể đợi nữa.

Đừng trách niềm tin nàng dành cho y quá mỏng, chẳng qua là yêu quá sâu nặng, mấy tháng trước y đã rất ít về phủ, khi đó nàng cũng chỉ cười mà không hỏi, đợi tới khi lời đồn nổi lên, nàng vẫn nghĩ sẽ tiếp tục giả bộ, nhưng đồn đại dần tiêu khiến nàng không thể tươi cười như trước, tàn nhẫn xé tan lớp vỏ bọc của nàng, buộc nàng phải đối diện với sự bất trung của trượng phu.

Ha ha ha, nàng phẫn nộ, bất trung há đã có thể diễn tả hết!

Mạng của nàng đã được cứu, nhưng không phải người nào cũng biết quý trọng sau khi mất đi. Y lại vào cung.

Sau đó khi y về tới hậu viện, vội vàng muốn dìu nàng dậy, lại bị nàng đẩy ra.

Y đến chết cũng không quên ngày ấy, nữ tử sắc mặt trắng bệch nhìn thấy dấu hồng mây mưa sau gáy y, điên cuồng hét lớn: Bắn, rất bắn! Rất bắn!

Nàng không biết, mấy tháng trước Đồng phủ bị kẻ gian hãm hại, cả nhà suýt nữa bị trảm, y cũng chỉ bắt đắc dĩ!

Mấy ngày sau, Đồng Hiền xin thánh thượng cho người nhà vào cung ở cùng, Ai Đế vung tay viết chiếu thư, đưa luôn mấy chục người Đồng phủ vào cung.

Nàng gần từng tiếng, sao? Một người còn chưa đủ à? Muốn cả nhà chung một chồng ư?

Ngày xưa cầm tay nàng nói đùa, chúng ta về sau con cháu đầy nhà, ta chính là phu quân của nàng!

Đế vương ân trọng, ngày hôm đó đưa xe tới đón người vào cung.

Cùng đêm, Đồng phủ hóa thành một biển lửa.

Giết.

Đây là chuyện nàng không ngờ.

Thật đúng là châm chọc, ngày ấy sau khi tỉnh lại, đầu tiên nhìn thấy không phải phu quân mà là thư của Tân Đô Hầu Vương Mãng gửi cho nàng.

Hắn thỉnh cầu nàng giúp hắn một tay, khiến hoàng thượng tập trung lại vào quốc sự, nói cách khác, hắn muốn nàng tự tay giết phu quân đã cùng nàng hứa hẹn bạch đầu giai lão, Đồng Hiền.

Cuối cùng nàng cũng hạ thủ. Nhưng người tính không bằng trời tính, Hán Ai Đế Lưu Hân hai mươi bảy tuổi đã bị bệnh chết.

Tất cả đều tan thành mây khói. Những ngày cẩn thận hạ độc mạn tính cũng chỉ phí công.

Sau khi Hán Ai Đế mất không lâu, Phó hoàng hậu bị giáng làm thường dân. Hoàng hậu không chịu nổi nỗi nhục nhã này, cuối cùng phần hận thất cổ tự tử.

Mưa to như trút, giống như đêm nàng ngồi chờ y, mưa rất lớn, rất nặng hạt.

Tân Đô Hầu Vương Mãng và thái hậu âm mưu, tịch thu con dấu của đại tư mã Đồng Hiền, đuổi y ra khỏi hoàng cung.

Y hoang mang kéo nàng, muốn đưa nàng cùng đi, nhưng nàng lại hất tay y, cười thảm hại, “Trái tim của phu quân dành cho ai?”

Là Ai Đế hay là...

Y im lặng không nói.

Ngày hôm sau, dân gian đồn đại, vợ chồng Đồng Hiền cùng uống thuốc độc chết trong hậu viện.

Đồng gia từng thịnh vượng phồn vinh, cuối cùng rơi vào thảm cảnh tịch biên sung quân.

Vậy mà vẫn chưa yên, mấy ngày sau có người báo quan phủ, bảo rằng thấy một người rất giống Đồng Hiền, Vương Mãng nghi ngờ, hạ lệnh dẫn theo quan sai, tự mình tra xét thật giả.

Tin tức truyền đến, những người ngồi lê đôi mách thất vọng.

Tân Đô Hầu tuyên bố, Đồng Hiền đã chết, nếu ai còn lời ra tiếng vào, xử nặng.

Từ đó về sau không ai dám nói ra hai chữ “Đồng Hiền”.

3. Chương 3: Kết

Một bé con đang chơi đùa bên đường, bỗng trông thấy một người uyển chuyển như tiên trời bước vội tới gần, nhất thời nhìn mê mẩn, quả bóng trong tay lăn ra xa cũng không biết, ngơ ngác ngóng theo bóng tiên nhân kia tiến vào phủ Tân Đô Hầu.

Vương Mãng!

Đẩy cửa vào phòng, người đến hết lớn!

Nam tử vội đầu vào sổ sách ngăn đầu nhú mảy, vội vàng đứng dậy đóng cửa sổ cửa lớn, làm sao? Không chuốc họa vào thân không chịu được à?

Vương Mãng tức giận, “Đã tha cho người một mạng, sao không biết suy nghĩ!”

Lửa giận của nam tử không nguôi, mái tóc rối bời, hai mắt đỏ sạm đầy tơ máu, người trả vợ ta đây!

Ngày hôm trước, Vương Mãng mở quan tài, một mình xem xét thực hư, trừ hẩn ra bên ngoài không ai biết đây là một quan tài rỗng.

Nhớ lại ngày tra xét Đồng phủ, vợ Đồng Hiền một mình đến phủ Tân Đô Hầu.

Xin ngài tha cho phu quân ta.

Mấy tiếng đơn giản lại hao hết sức lực của nàng.

Lúc nàng quỳ trên mặt đất đã hấp hối.

Nàng không nỡ xuống tay, độc Vương Mãng đưa nàng không cho Đồng Hiền dùng, chỉ chế một ít mê dược bình thường.

Độc dược của Vương Mãng là thứ đổ vào bát hương xông, khi Đồng Hiền đến nàng sẽ châm hương lên, bởi vậy người trúng độc không chỉ có một, chính nàng cũng sẽ trúng.

Vương Mãng ngày ngày phái người bắt mạch cho nàng, cũng đưa nàng thuốc giải. Nhưng nàng biết Vương Mãng lừa nàng, độc này không thuốc nào chữa được.

Vương Mãng không biết mặc dù nàng dùng thuốc độc, nhưng cũng chỉ độc một mình mình, để có thể che tai mắt hẩn.

Nàng gom chút hơi tàn đến Tân Đô Hầu phủ, lúc này Ai Đế đã chết nên nàng cũng không cần giấu giếm nữa, nàng chỉ xin hẩn có thể tha cho phu quân của mình.

Vương Mãng đồng ý, tuy nàng lừa hẩn, nhưng hẩn thẹn với nàng trước, vì thế hẩn ưng thuận.

Hôm mở quan tài đó, hẩn tự tay đặt tro cốt của nàng vào trong quan tài rỗng kia.

Nàng hoàn toàn xứng đáng được chôn ở mộ phần Đồng gia.

Ngày ấy nữ tử hỏi, trái tim của phu quân dành cho ai, nam tử im lặng không đáp trả.

Y nhớ rõ khi nàng ra khỏi cửa có lưu lại cho mình một câu cuối cùng.

Nàng nói, chàng là phu quân của ta!

Ai Đế đối xử với phu quân tốt vô cùng, nàng không trách y động lòng vì hẩn.

Nhưng khuyên tấn nhất thế phương hoa,[1] nàng cũng không hận được, chỉ mong kiếp sau không cưới phải một nam nhi giống nữ nhi nữa.

Quỳ gối trước ngôi mộ, nam tử nức nở không ngớt, nước mắt dần dần nhuộm màu đỏ, kiếp này chỉ yêu một người, là ngô thê! Chỉ yêu một người!

Khi đó, y nghĩ rằng mình không xứng nói ra lời này, không ngờ nó lại trở thành nuối tiếc cả đời.

Hoa nở bên bờ sông, còn ai nhớ rõ câu nói giỡn năm đó của nữ tử, cô nương, có muốn gả cho tiểu sinh làm vợ không?

Đèn đuốc sáng bên đò, nam tử khẽ cười, môi đỏ hé mở: Không được nuốt lời.

Ban đêm, bóng người trên bờ hòa vào lòng hồ, dần dần nhòa đi.

– Hoàn –

[1] Dốc hết một đời tươi đẹp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-khuynh-tan-nhat-the-phuong-hoa>